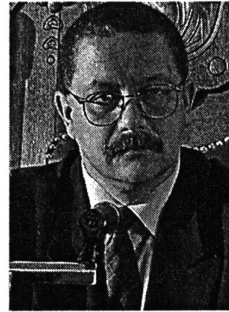

„Ez már kegyeletsértés”

A nemzeti tanácsokról szóló törvénytervezetről, az 1944–45-ös események értékeléséről és a gazdasági válságról kérdeztük Józsa Lászlót, az MNT elnökét.

■ *Elnök Úr, milyen változások történtek a nemzeti tanácsok hatásköréről szóló törvénytervezet ügyében?*

– Jelentős változás nem történt. Az irányvonal, az eredmények megmaradtak. Az került be a törvénytervezetbe, ami a vajdasági magyar közösség pártjainak, szervezeteinek részvételével megtartott konferencián megfogalmazódott. Attól függetlenül van így, hogy lehet hallani olyan felhangokat, hogy ez nincs egészen így. Vélhetőleg az, aki ezt akarja közölni a nyilvánossággal, nem olvasta el a törvénytervezetet. Nem tartom etikusnak, hogy a nyilvánosság feledékenységében bizva vannak olyanok, akik azt állítják: más van a törvénytervezetben, mint két hónappal ezelőtt. December derekán az utolsó említésre méltó mozzanat az volt, hogy a nemzeti tanácsok részvételével megtörtént a végső szövegegyeztetés. Ezután a kormányzati előkészítés folyamatai zajlottak és zajlanak. Ha jól vagyok értesülve, akkor jelenleg az EBESZ kisebbségi bizottsága készíti a kommentárjait a törvénytervezettel kapcsolatban. Ezután elvárható, hogy a kormány a parlament elé terjeszti majd törvényjavaslat formájában. Megítélesem szerint ez a törvénytervezet a parlament elé kerülhet.

■ *Az elmúlt időszakban különböző formában ismét aktualitást kaptak a 44-45-ben történtek. Hogyan vélekedik erről?*

– Akik a megemlékezésnek mindenáron új dátumot szeretnének, azok azt felejtik el, hogy november elsejével kapcsolatban tizennyolc évvel ezelőtt társadalmi közmegegyezés született. Nemcsak azért, mert ezen a napon van halottak napja, hanem azért is, mert az akkori tragikus események ebben az időintervallumban játszódtak le. Ezeket a kérdéseket ma újrafogalmazni teljesen célszerűtlen. A Magyar Nemzeti Tanács pontosan ebből az indítékból, s pontosan ezekre az eseményekre emlékezendő nemzeti emléknapként határozta meg november elsejét. Az pedig egyenesen kegyeletsértés, ha a politika némely szerepvállalói újból és újból feltépik a hozzátartozók sebeit azért, hogy olyan dolgokat tematizáljanak, amelyek egyszer már megnyugtató módon le lettek zárva. A közvélemény minden bizonnyal pontosan érzékeli a kezdeményezők mögött álló társadalmi támogatottság mértékét, s látja azt, hogy meglehetősen kis támogatottságú pártokról és a politikai szerepkörbe magukat állandóan beleélő civil szervezetekről van szó. Meggyőződésem, hogy egy ilyen fajsúlyos és fájdalmas kérdésben ezek az egyének nem igazán releváns vitapartnernek. Az volna kívánatos, ha eljutna a vajdasági magyar közösség abba az állapotba, hogy a másik oldallal – vagyis a szerb nemzet képviselőivel együtt – elkészítsen egy valós tényfeltárást, majd létrejöjjön a történelmi megbékélés, amelyben annak, akinek van mit beismernie, azt meg is tegye. Igencsak kételkedem azonban abban, hogy ezek a kérdések akkor fognak megoldódni, ha azokat olyanok vetik fel, akik az égvilágon semmit sem tudnak az érdekében tenni.

■ *A gazdasági válság a mi közösségünket is elérte. Mit tud tenni az MNT a kis- és középvállalkozók érdekében?*

– Mi már tettünk lépéseket annak érdekében, hogy pótlólagos forrásokat biztosítsunk a kisvállalkozókat támogató kölcsönprogramunkhoz. A program létjogosultsága – megítélesem szerint – teljesen nyilvánvaló, szükség van rá. A korábbi 300 ezer eurós (visszaforogó) keretösszeg nem elégséges ahhoz, hogy a reális vajdasági igényeknek eleget tegyen. A napokban várhatóak azok a tárgyalások, amelyek a Miniszterelnöki Hivatallal esedékesek, s amely révén szeretnénk egy hasonló nagyságrendű forrást biztosítani a Szekeres László Alapítvány számára. Mivel a banki hitelek még rosszabbak lesznek mint eddig, ez a támogatási forma – bár visszafizetendő – kamatmentessége révén kiemelkedően kedvező lesz. Bizom benne, hogy ezáltal segíteni tudunk azokkal, akiket – ha áttételesen is – sújt a gazdasági válság.